

ljivec letos v velicah množicah uničeval in klestil sadno, pa tudi drugo drevje.

In res je tako. Celi roji brenčečih kebrov obletavajo sedaj v mraku naše drevje in iščejo primerne paše. Kjer obsedejo, tam sklestijo in požró vse križem listje, cvetje in mladi sad. Izmed sadnega drevja diše jim posebno češplje in slive, na njih nahajamo sedaj cele gručé požrešnih kebrov. A s tem še škoda, ki jo dela keber, ni pri kraji, da nam poklesti sadno drevje, marveč keber še stori škode tudi s tem, da zaležejo njih samice vsaka do 30 črvov ali ogrcev. Kdo ne pozna teh debelih požeruhov? Oni izpodjedajo vsakovrstne sadeže in delajo veliko škodo na njivah, po travnikih, po vrtovih pa tudi po drevesnicah.

Le-te črve je zalegel keber ali prav za prav kebrovica in iz njih postanejo v treh ali štirih letih sopet požrešni kebrí. Gotovo je torej keber hud sovražnik kmetovalcem. Njih dolžnost pa je tedaj, da ga zatirajo, kjer so le kos do njega. To pa se izgaja najlezje in največ izdaja, ako ga pokončamo v kebrovih letih, kakoršnje je letos. Zatiramo pa kebre s tem, da jih tresemo z drevja, poberejo in pomorimo. Najlezje se opravlja to delo zgodaj v jutru, posebno še, če je vreme mrzlo, deževno ali oblačno. Takrat visé kebrí pol mrtvi, otrpneni na vejah dreves, lahko jih tedaj spravimo z malim stresom z drevja.

Kaj dobro je, če se razgrne pod drevo kaka rjuha ali kaj druga, da se ležje poberejo, kedar padejo z drevesa. Nabrane kebre je združiti ali pa, kar je ležje, poparimo jih s kropom, da poginejo. Take jedó kokoši pa tudi praseta kaj rada, so pa tudi za gnoj, če jih pomešamo z apnom in jih spravimo na kompost. Z otresovanjem pa ni, da smo mudni, pričeti ga je treba, brž ko se keber prikaže. Tako zabrani se še najgotovše zalega črvov. Otresujemo pa drevje toliko časa, dokler je še potrebno, to je, dokler še je kaj kebrov na drevju.

Po navadi trpi to tje do druge polovice meseca majnika. Otresati pa je treba ne samo sadno drevje, ampak tudi drugo, grmovje in sploh drevesa, ki rastejo na robu bližnjih gozdov. To delo pa je potrebno in sicer skupno se naj godi, sicer ne izda veliko. Če eden pokončuje kebre, drugi pa drži roke križem, ostane delo polovičarsko in ne hasni veliko. Eden bi se torej zastonj ubijal s tem delom, treba je, da sežejo sosedje vkup ter gredó nad tako hudega sovražnika. Cele vasi, cele občine in celi okrají naj si sežejo za to v roke.

Naj se odvrne neprecenljiva škoda, ki jo ta požeruh včini na drevju in celo na polji, treba je neizgibno, da se združimo v pokončevanje njegovo. Priložnost zatirati kebra ima pač tudi ljudska šola. Ne vidimo sicer radi, če plazi naša deca po drevju, tu pa bi ji radi

prezrli, če spleza izmed srčniših fantov kateri na višje drevo, ki se ne da drugače stresti.

Opomenimo pa še k temu, da obstoji celo dež. postava iz leta 1870 za pokončevanje kebra. Županu je naročeno, da jo skliče dvakrat v letu, v oktobra in februarja. Škoda, če ne stori tega, še večja pa, če ga ljudje ne ubogajo.

Sejmovi. Dne 9. maja v Arnožah, v Bralslovčah, v Konjicah, pri sv. Lovrenci v slov. gor., na Bregu v Ptují in v Imenem. Dne 10. maja v Jarenini in pri sv. Primoži. Dne 12. maja na Ptujski Gori, na Planini, v Poličanah in Slov. Gradci. Dne 14. maja, pri sv. Lovrenci na kor. žel., v Poličanah, v Središči, v Reichenburgu in v Velenji. Dne 16. maja v Šentilji v slov. gor., v Vojniku, na Pilštanji, v Imenem in na Bizeljskem. Dne 17. maja v Artičah, pri sv. Marjeti na Pesnici in na Bregu v Ptují. Dne 18. maja na Ptujski gori.

Dopisi.

Iz Podove na Dravskem polji. (Požar. Prošnja.) Požar v tukajšnji občini se je dne 1. maja v noči ob 2. uri pri posestniku Francu Ogrizeku v zadujem delu poslopja ogenj vnel in je v pol ure 13 poslopij do tal pogorelo. Požarna bramba v Račah je odstranjena pol ure od naše občine in ni mogla k začetku prihiteti in o polu tretji uri pa so kaj marljivo segli po orožji. Hvala jim za njih trud! Požigalca imajo na sumu. Ali mogoče je, da ne bo pravi. Ljubi Bog pa daj, da se krivi izda, da nedolžni ne trpi! Ubogi ljudje, ki imajo le za malo zavarovana svoja poslopja, bodo prisiljeni z dolgovi obložiti svoja imetja. Vsled velikega vetra rešili so si komaj svojo živino in nekateri celó brez živeža in obleke, so komaj svoje življenje oteli. Škodo so cenili c. kr. okrajni glavár, baron Hein in cenilni možje nad 19.850 gld. Oh hudobna roka, kaj si storila! Kedaj boš to povrnila, kaj pa trpljenje ubogih ljudi in živine! Naj bo Bogu pritoženo, zaupamo še tudi radodarnim rokam slovenskega naroda. *)

A. Mlakar,
občinski predstojnik.

Iz Slatine. (Nezaupanje.) Ni še pol leta, kar so tako zvaní Slatinčani po svojih občinskih očetih svoje nezaupanje odrekli nekterim možem, ki niso do njih imeli toliko zaupanja, da bi jih bili volili v občinski odbor. Kar pa v Slatini izvira, razpošiljajo po svetu, če je le mogoče. Toraj so tudi ta nezaupni sad truda svojega razposlali med svet ter, kolikor je nam znano, razglasili ga po časnikih Celjskih, Mariborskih, Graških in Dunajskih. Opisali so one samovoljneže natanko po imenu in

*) Uredništvo rado vzprejema mila darove za le-te nesrečne pogorelce. Ured.

stanu s priporočilom, naj bi jim tudi tujci odrekli zaupanje svoje. No, kdor drugim jamo koplje, sam v njo pade. Ni bilo treba dolgo čakati, že smo res brali v časnikih, da je pri tujcih zgubil zaupanje — župan, ki je dal ono poprano nezaupnico v svoji občinski kuhinji sprazniti. Za sedaj pa je še potolažil nemirne valove, da ga niso požrli. Drugi, z županom istega imena in mišljenja, zgubil je celo do samega sebe vse zaupanje in vest je prišla iz Gradca, da se je raji vstrelil. Zdaj pa že zopet beremo: Gosp. M. Löschnigg, krepak korenjak v nemški kulturi zaupni mož Slatničanov, trgovec itd., napovedal je konkurs. Na tujem so mu manj zaupali, kakor doma. Prišli so ter mu hišo zapečatili. Ko bi se hoteli spominjati, lahko bi še našli nekatere, ki so bili pred tolikim in tolikim časom že tudi prišli pri tujcih ob zaupanje; a ker imajo, bodi-si pod imenom žene ali sinov ali dedičev, zopet zaupanje na Slatini, jim ga nočemo kratiti. In ko bi hoteli verjeti, pravijo tudi, da bodo nekateri izmed na Slatini zaupanje uživajočih mož zopet na tujem prej ali slej zaupanje zgubili. Kam pa bo prišlo, če bo Slatinsko zaupanje tako ginilo pri tujcih? Vendar pa smo lahko prepričani, da taki ljudje ne bodo nikogar drugega ob zaupanje spravili, če mu tudi odrečejo svoje zaupanje.

Iz Ljutomera. (Pokopališče.) Osoda vsegamogočnega Boga me je privedla na lepi mirodvor Ljutomerske župnije, kajti pogrebal se je dober posestnik iz vasi zgornjega Krapja, Gosp. L. Kosi, kateri je z dobro konjerejo ob premiranji in na dirkalski stezi znal prekositi marsikaterega. Na mirodvoru, kakor je sploh znano, se dobremu zemljanu vzbujajo srčna čutila, katera vodijo duševne moči, da se rosi trpka solzica po strahotnem obrazu in tako se je tudi ta dan 29. aprila. Ako je človek par grobov pregledal, videl je, da so stali trije križci na enem grobu in ako je človek poprašal, dobil je za odgovor „da je Bog hotel tako, da v njem počivata dve sestrici in bratec, otroci J. Valpotiča, kmeta iz Noršinec in s tem je končana ena vrsta poprečna. Zadaž v slednji vrsti pa je gomila nepozabljive stare babice, Sagaj iz Noršinec, katera je dosti dosti otrok spremljala k zakramentu sv. krsta. Zraven nje pa počiva nam nepozabljivi dr. J. Mravljak iz Ljutomera. Izvrsten rodoljub in pravicodajen mož v svojem opravilu, kajti rad je rekel strankam: „Rajši storite reč tako in tako, da vas ne bo dosti koštalo“, kajti ni imel namena ljudi odirati, ampak jim do blagostanja pomagati. Daj Bog, da mu dobimo dobrega naslednika. Za Mravljakom pa trpimo veliko izgubo. Zraven njega počiva že prej omenjeni Kosi, in nad njim v prejšnji vrsti pa njegov veliki prijatelj in sosed A. Rus, tudi kmet in dober

rojar z zgornjega Krapja. — Letošnje leto sta si delala dosti načrtov za svoja gospodarstva, zdaj pa ju je osoda božja odločila v gomilo, da si tam spočijeta svoje trudne ude. Pred nekolikimi leti je se pokopališče za več hektarov raztegnilo, katerega so č. g. Franc Šrol, bivši župnik z dovoljenjem knezo-škofovim blagoslovili in zdaj se je že prostor napolnil in je potreba nanesla, da se je letos zopet za več hektarov morala ograja prestaviti in se več zemlje v pokopališče odločiti. — Ozimino smo imeli v spomladi slabo, zdaj pa se je precej zgostila in se nam po polju lepo kaže. Pomurski.

Od Sv. Ané v Slov. Goricah. Ob priliki zlate maše najimenitnejšega Jugoslovana: mil. g. Strossmayerja je poslala narodna občina Kremberg to-le častitko, v kateri slavnega biskupa imenuje častnim občanom: „Njih prevzvišenosti, premilostljivemu gospodu Josip Jurij Strossmayerju, knézovladiki v Djakovem. Znane so nam zasluge Vaše za celo — Jugoslavijo, slišali smo o Vašem blagem srcu! Zatoraj Vas ob priliki Vaše zlate meše podpisani imenujemo častnim občanom! Dal Bog, da bi se Vaše zlatomešniške časti veselili še mnogo, mnogo let! Živeli! Živeli! Vsi Vaši pokorni slugi“. Sledé podpisi. — Na to častitko je mil. biskup predstojniku g. Alojzij Orniku odgovoril naslednje premile besede: „Slavnomu občinskemu zastopstvu na Krembergu, koje me je prigodom zlatne moje mise izvolilo imenovati častnim občanom Kremberžkim, izporučujem oviem najtopliju svoju hvalu. Bog dragi blagoslovio slavnu občinu a sve njene čestite občinare svakim dobrom obilno nadario! Bog dragi još većma sblizio jednokrvnu, jednovjernu i skoro jednojezičnu braću Slovence i Hrvate; dao im, da poluče plemenite one svrhe, na koje ih previdnost njegova od viekova jur zove, kako bi slavnu i čuvenj na svoju korist a na ničiju štetu bili! Želeći dragoj braći Slovencem svaki napredak i preporučujući se njihovej ljubavi ostajam im vazda brat i prijatelj Strossmayer, biskup“. — To so gotovo lepe in krasne besede častitljivega starčka zlatomašnika, Bog daj, plemenitega Jugoslovana, v to svrhu zakličemo: Bog živi še mnogo let diko Jugoslavije, preč. g. J. J. Strossmayerja! V—j.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Dunaj dobi nov spomenik. Napravlja se cesarici Mariji Tereziji in sicer na lastne stroške svitlega cesarja. V nedeljo, dne 13. t. m. se razkrije in bode navzoča vsa ces. rodbina. — Jurij vit. Schönerer, glava bauernvereina, je bil v soboto obsojen na 4 mesece težke ječe in izgubo plemenitstva. Vdrl je bil na čelu 28 mladih ljudi v uredništvo necih židovskih novin; peklo ga je bilo,